

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันพุธที่ ๑๑ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๘ ศาสนาพุทธ
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ศาสนาอิสลาม

การประพฤติการปฏิบัติธรรมของเราทุก ๆ คน หมายถึงเราทุก ๆ คน
ต้องเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิตร เราทั้งหลายต้องปรับตัวเข้าหาเวลา
เข้าหาธรรมะ เข้าหาข้อวัตรกิจวัตร ไม่เอาความรู้สึกนำชีวิต ไม่เอาความชอบความชัง
นำชีวิต เราเอาธรรมนำชีวิต นี่เป็นสัมมาทิฐิความเห็นถูกต้อง ความเข้าใจถูกต้อง
ปฏิบัติถูกต้อง นี่คือการหยุดสัญชาตญาณที่มันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏสงสาร
เราเอาความรู้สึกนำชีวิต เอาความชอบความชังนำชีวิต เค้ายกสัญชาตญาณ

เราทั้งหลายพากันมีปิตีมีสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

ความดีกับปัญญาต้องควบคู่กันไป ความดีจะปราศจากปัญญานั้นไม่ได้
ปัญญาจะปราศจากความดีไปไม่ได้ ปัญญากับความดีมันเป็นความพอเพียงเพียงพอ
ทุก ๆ คนต้องพากันประพฤติปฏิบัติตัวเอง ไม่มีใครประพฤติปฏิบัติแทนกันได้
เพราะเป็นบารมีเป็นความดีที่ประกอบด้วยปัญญา

การปฏิบัติถึงไม่มีคำว่าชอบไม่ชอบ การปฏิบัติธรรมถึงเป็นการตั้งใจตั้งใจเจตนา ไม่มีต่อหน้าและลับหลัง ถ้ามีต่อหน้าและลับหลังนี้ไม่ใช่ ถ้ามีต่อหน้าและลับหลัง ไม่ใช่ธรรมไม่ใช่ปัจจุบันธรรมมันเป็นตัวเป็นตน

การประพฤติกการปฏิบัติธรรมต้องตั้งอยู่ในความไม่เพลิดเพลिनในความไม่ประมาท เราทุกคนต้องเห็นภัยในวัฏฏสงสาร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงตรัสว่า เธอทั้งหลายจงยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด

เราทั้งหลายจึงต้องไม่ประมาท ให้ทำให้ประพฤติกปฏิบัติเหมือนแพทย์ผ่าตัดสมอง สมองของมนุษย์มันมีเส้นประสาทเยอะ มันเป็นอุปกรณ์ที่ควบคุมคอนโทรลสรีระร่างกายทั้งหมด ถ้าแพทย์ผู้ผ่าตัดไม่รู้ไม่เข้าใจเรื่องสรีระในเรื่องประสาท เรื่องเส้นประมาท เดียวมันจะพลาด มันจะตัดเส้นประสาทในการผ่าตัดสมอง แพทย์ผู้ที่ผ่าตัดสมองถึงต้องมีปัญญา มีความสงบ มีความนิ่ง มีความพอเพียงเพียงพอ ศีลสมาธิปัญญามันต้องไปพร้อมกัน ความสงบกับปัญญามันถึงไปพร้อม ๆ กัน มันจะเป็นความพอเพียงเพียงพอเป็นความพอดี

เราทั้งหลายนะมีโอกาสมีเวลาของความเป็นมนุษย์ อายุขัยของความเป็นมนุษย์ของเราหรือว่าวิชาแห่งความเป็นมนุษย์ของเรามันจะอยู่ได้ร่วม ๆ หนึ่งศตวรรษ คือร้อยปี ถ้าเราทำดี ๆ มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติกการปฏิบัติ เอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิต มันอยู่ได้มากกว่าร้อยปีนะ การพัฒนาใจ กับพัฒนาวิทยาศาสตร์ให้มีความสุขมีปิติมีเอกัคคตามันอยู่ได้มากกว่าร้อยปี

เราต้องรู้ต้องเข้าใจ เราทั้งหลายมีโอกาสมีเวลาพิเศษ ให้พากันตั้งอกตั้งใจ ตั้งเจตนามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ นี่เป็นความดีที่ประกอบด้วยปัญญา นี่เป็นบารมีเป็นความพอเพียงเพียงพอ เราทุกคนต้องมีความสงบให้เพียงพอ มีปัญญาให้เพียงพอ

วันหนึ่งคืนหนึ่งพวกเราต้องนอนพักผ่อนให้เพียงพอ เรานอนพักผ่อน ๕,๖ ชั่วโมง ให้เพียงพอ สำหรับผู้ที่อยู่ในเสนาสนะวัตรเป็นวัดป่า นอน ๕,๖ ชั่วโมงให้เพียงพอ ตามหลักเราอยู่เสนาสนะวัดบ้านต้องนอน ๖ ชั่วโมง ๗ ชั่วโมง สำหรับประชาชน คนที่อยู่ที่บ้านที่ไม่ได้บวช เราอยู่ในสถานที่ไม่แออัดสถานที่อากาศถ่ายเทก็ต้องนอน ๖,๗ ชั่วโมง สำหรับผู้ที่กรุงเทพฯ อยู่เมืองหลวง อยู่ปริมณฑล ที่นั่นผู้คนไปแออัด เราต้องนอนพากันพักผ่อน วันละ ๖-๘ ชั่วโมง เพราะที่นั่นออกซิเจนโอโซนมันไม่ดีนะ การนอนการพักผ่อนนี่คือการประพฤติการปฏิบัติธรรม

เราทั้งหลายต้องรู้ต้องเข้าใจ การนอนการพักผ่อนคือการประพฤติธรรม เพราะทุกคนก็คือกรรมคือกฎแห่งกรรมคือผลของกรรมทุกคนจะหนีกรรมไปไม่ได้ เราต้องรู้เข้าใจ เราอยู่ที่ไหนทำอะไรก็ต้องรู้ต้องเข้าใจนะ เพื่อเข้าสู่หลักการอุดมการณ์ อุดมธรรม

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายต้องยกเลิกเรื่องส่วนตัวเรื่องโลกส่วนตัว ต้องเอาพระธรรมเอาพระวินัยเอาข้อวัตรกิจวัตร มีความสุขมีปิติในการประพฤติการปฏิบัติ เน้นปัจจุบันเหมือนแพทย์ผ่าตัดในปัจจุบันนี้ เพื่อการประพฤติการปฏิบัติของเราจะได้เป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญาที่ก้าวไปด้วยศีลด้วยสมาธิเป็นปัญญา

ชีวิตของเรามันจะได้ผ่านนิमितทั้งหลาย นิमितทั้งหลายที่มันมีนิमितทางตาหูจมูกลิ้น
 กายใจ เราต้องผ่านไปด้วยความรู้ความเข้าใจ เรียกว่าบรรลุนิภาวะด้วยความรู้
 คู่กับการประพฤติกการปฏิบัติ ความรู้ถึงเป็นคู่กับการประพฤติเป็นคู่กับการปฏิบัติ
 เราปฏิบัติไปอย่างนี้แหละ มันก็จะก้าวไปเรื่อย ๆ มันจะไม่ได้ถอยกลับไปกลับมา
 ย่ำต๊อกอยู่ในที่เก่า คำว่าแก่นี้หมายถึงมันไปไหนไม่ได้นะ มันย่ำต๊อกอยู่ที่เก่า
 ที่มันเอาธาตุเอาชั้นเอาอายตนะนำชีวิต เอาความชอบความชังนำชีวิต นี่มันไปไหน
 ไม่ได้ มันย่ำต๊อกอยู่ในที่เก่า ย่ำต๊อกอยู่ในความหลง

เราต้องรู้เราต้องเข้าใจในการประพฤติกการปฏิบัติสติปัฏฐานทั้ง ๔ เรื่องโพกัส
 ในปัจจุบันเป็นสิ่งสำคัญ ยืนเดินนั่งนอนให้เรามีความสงบมีปัญญาไปพร้อม ๆ กัน
 ด้วยสติปัฏฐาน

เราทั้งหลายต้องก้าวไปด้วยความสงบด้วยปัญญาในสติปัฏฐาน

ถ้าเรานอนเราพักผ่อนไม่พอ เราจะเจริญสติปัฏฐานทั้ง ๔ ได้อย่างไร

ให้เราเข้าใจเรื่องการนอนการพักผ่อนคือการประพฤติกการปฏิบัติ ตัดเรื่องอดีตไป
 อยู่กับปัจจุบันที่เอาธรรมนุญนำชีวิตมีความสุขอย่างยิ่งในปัจจุบันมันถึงเป็นสิ่งที่สำคัญ

การประพฤติกการปฏิบัติมันเป็นไฟต์ของเราทุกคนนะ มันเป็นไฟต์
 เป็นการชิงแชมป์ระหว่างโลกกับธรรมนะ ระหว่างรายรับกับรายจ่าย เพื่อจะให้
 ความสมดุลเป็นความพอเพียงเพียงพอ รับมาเท่าไรก็จ่ายไปเท่านั้น เพราะสิ่งต่าง ๆ
 ที่เรามองเห็น ที่เราสัมผัส

เราคิดดูดี ๆ นะ มันเป็นเพียงอาคันตุกะที่จรไปจรมาทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ
 มันเป็นเพียงการจรไปจรมาของธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ อายตนะภายนอกภายใน ๑๒

เราต้องรู้เข้าใจ ความเป็นประภัสสรของเดิมแท้นั้นคือความว่างเปล่า

วิถีสงสารนี้มันเป็นความไม่รู้ไม่เข้าใจ ความไม่รู้ไม่เข้าใจมันเลยหมุนไปเป็นวิถีสงสาร ให้เรารู้เข้าใจว่าพระธรรมพระวินัย ธรรมะธรรมนุญรัฐธรรมนุญเป็นสภาวะธรรมที่มาหยุดภัยในวิถีสงสาร หยุดสัญชาตญาณ หยุดความรู้สึก

ให้พวกเรารู้เข้าใจ เราเป็นใครก็ต้องทำหน้าที่ของใคร ให้มีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ อย่าเป็นคนว่างจากความดีที่ประกอบด้วยปัญญา อย่าเป็นคนมีปัญญาวางจากความดี ต้องรู้ต้องเข้าใจ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ เราจะปฏิบัติได้อย่างไร

เราต้องรู้เข้าใจนะ ว่าการประพฤติการปฏิบัติธรรม เอาความรู้สึกลำบากไม่ได้ เอาความชอบความไม่ชอบนำชีวิตไม่ได้ นักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายก็ต้องเอาธรรมนำชีวิต ถ้านักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายไม่เอาธรรมนำชีวิต มันไปไม่ได้แน่ มันจะไปได้อย่างไรละ

คนรวยมันก็มีทุกข์เพราะความรวยมันเป็นตัวเป็นตน ความรวยมันมีตัวมีตน เมื่อไหร่มันก็มีทุกข์เพราะไม่รู้จักพอ ความไม่รู้จักพอนี้คือความไม่สงบ

นักวิทยาศาสตร์ทั้งหลาย หรือผู้มีปัญญาทั้งหลาย ผู้แก่เรียนทั้งหลาย ก็ต้องมีทั้งความสงบมีทั้งปัญญาไปพร้อมกันในการพัฒนาวิทยาศาสตร์

เราทั้งหลายต้องปรับเข้าหาเวลา หาข้อวัตร หากิจวัตร ทุกคนต้องตั้งใจตั้งเจตนาเพื่อชีวิตของเรามันจะสดชื่นเบิกบานเพื่อจะเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม

ประเทศที่เค้าเจริญที่เค้าพัฒนานะ เค้าเอากฎหมายนำชีวิต เอาเวลานำชีวิต เอาเหตุเอาผลเอาวิทยาศาสตร์นำชีวิต ประเทศที่ยังไม่พัฒนาเอาความรู้สึกลำบากนำชีวิต

เอาความไม่รู้ไม่เข้าใจนำชีวิต ทั้งประเทศที่พัฒนาวิทยาศาสตร์ ประเทศที่ยังไม่ได้พัฒนาวิทยาศาสตร์ต้องรู้เข้าใจ เราจะได้มองเห็นจุดดีจุดเด่นจุดบกพร่อง เพื่อเป็นกระจกเงาส่อง เพื่อเราจะได้พัฒนาทั้งวิทยาศาสตร์พัฒนาทั้งใจไปพร้อม ๆ กัน

การปฏิบัติธรรมนี้หมายถึงธรรมะ มนุษย์เราต้องรู้ต้องเข้าใจ ใครเกิดมาในโลกนี้ก็ต้องพากันมาปฏิบัติธรรม ไม่มีใครยกเว้นเพราะธรรมนั้นคือความดับทุกข์ ธรรมนั้นคือความสงบ ธรรมนั้นคือปัญญา ธรรมนั้นคือปัญญาคือความสงบ ธรรมนี้คืออริยมรรค ความรู้ความเข้าใจเข้าสู่ภาคประพาสภาคปฏิบัตินี้เรียกว่า อริยมรรค มองเห็นหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม

เหมือนผู้ฉลาดผู้มีปัญญามองดูต้นไม้ต้นหนึ่ง ต้นไม้ต้นนั้นที่อุดมสมบูรณ์สง่างาม ต้นไม้ต้นนั้นได้อาหารมาจากทุก ๆ ทางของต้นไม้แน่ ต้นไม้ต้นนั้นได้อาหารมาจากทั้งทางรากทางใบทางกิ่งทางสาขาทางยอดตลอดปริมณฑล แสงแดดอากาศออกซิเจน ต้นไม้ต้นนั้นถึงจะได้รับวิตามินโปรตีนเกลือแร่แร่ธาตุต่าง ๆ ถึงจะสมบูรณ์ ความรู้ความเข้าใจอย่างนี้มันจะเป็นมรรคเป็นอริยมรรค ความรู้ความเข้าใจเป็นปัญญา สัมมาทิฐิ

เราไปเรียนหนังสือที่โรงเรียน เรียนอ่านออกเขียนได้บวกลบคูณหารอะไรต่าง ๆ สำคัญอยู่ที่ความรู้ความเข้าใจไม่ใช่ความจำ การพัฒนาวิทยาศาสตร์เราพัฒนาคนเดียว และเป็นทีมเวิร์ค สำคัญอยู่ที่ความรู้ความเข้าใจ การฟังการบรรยายในเรื่องต่าง ๆ สำคัญอยู่ที่ความรู้ความเข้าใจ

ความรู้ความเข้าใจมันเป็นแสงสว่าง มันเป็นความพอเพียงเพียงพอมันเป็นความดี เหมือนกลางวันมันเป็นแสงสว่าง ความไม่รู้ไม่เข้าใจมันเป็นความมืดมันเป็นอย่างนั้น

เราทั้งหลายต้องพากันรู้พากันเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ ในธรรมในสภาวะธรรม เราทั้งหลายจะได้รู้จักว่า อาคันตุกะทั้งหลายเค้าเพียงจรไปจรมานะ มันเพียงชั่วคราว ชั่วคราว

เราคิดดูดี ๆ นะ มนุษย์เราปัจจุบันอายุขัยก็อยู่ได้ร่วมศตวรรษหนึ่ง มันเกิดขึ้นอย่างนี้แหละ ตั้งอยู่อย่างนี้แหละ มันก็ดับไปตามเหตุตามปัจจัย ตามธรรมชาติ ธรรมชาติที่เกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป

เราทั้งหลายให้พากันรู้เข้าใจ มาอาศัยสรีระนี้ มาอาศัยธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ อายตนะภายนอกภายในรวมกันเป็น ๑๒ มาประพฤติมาปฏิบัติ เพื่อเป็นกรรมกร ในการประพฤติการปฏิบัติ

ให้พากันรู้เข้าใจ ให้พากันมีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ท่านทรงตรัสรู้เนั้นมันเป็นความสงบ คู่กับปัญญา เป็นปัญญาคู่กับความสงบไปพร้อม ๆ กัน มันเป็นการตัดวิภวสงสาร ด้วยความรู้ความเข้าใจ เหมือนแพทย์ผ่าตัด การตรัสรู้ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า การตรัสรู้ของพระอรหันต์ มันเป็นความรู้ความเข้าใจมันเป็นความสงบ คู่กับปัญญา ศีลสมาธิปัญญาที่จะต้องเป็นปฏิปทาติดต่อกัน ไม่ขาดสาย เปรียบเสมือนสายน้ำที่ติดต่อกันเนื่องเพื่อก้าวไปสู่มหาสมุทร

เรื่องปฏิปทานี้เป็นสิ่งที่สำคัญ ต้องติดต่อกันเนื่อง เพราะหลาย ๆ วาระจิต กายวาจาภิรียมารยาทอาชีพอใจของเรานี้มันเป็นวาระแห่งชาติในการประพฤติ การปฏิบัติ ถ้าเราเพลิดเพลिनประมาทเราก็จะผิดพลาดทันที ธรรมะนี้ถึงไม่มีคำว่า ประมาทนะ

การปฏิบัติของเรานี้มันเป็นวิทยาศาสตร์ มันมีเหตุมีปัจจัย มันติดต่อกันต่อเนื่อง เปรียบเสมือนไก่อ้นฟักไข่ มันถึงจะออกเป็นลูกมาเป็นตัว ไก่ฟักไข่มันใช้เวลา ๓ อาทิตย์ จะฟักด้วยแม่ของไก่จะฟักด้วยไฟฟ้าก็ใช้เวลา ๓ อาทิตย์ การจะทำอะไร ด้วยความรู้ความเข้าใจ ทั้งกายวาการิยามารยาททั้งอาชีพทั้งใจมันต้องไปพร้อม ๆ กัน ติดต่อกันต่อเนื่องอย่างนี้ ศิลสมาริปัญญา มันถึงจะไม่ขัดข้อง มันจะถึงพร้อมด้วยวิชา และจรณะ จะเป็นสุคะโตโลกะวิทู มันจะติดต่อกันต่อเนื่องกันด้วยความรู้ความเข้าใจ ด้วยความไม่เพลิดเพลिनไม่ประมาทด้วยความรู้ความเข้าใจ

การทำอะไรติดต่อกันต่อเนื่อง ๓ อาทิตย์ขึ้นไปถึงจะได้ผลเห็นผล การเจริญสติ ปัญญาทั้ง ๔ ถึงจะได้ผลเห็นผล อริยาบททั้ง ๔ ยืนเดินนั่งนอนกิริยามารยาทอาชีพใจ มันต้องติดต่อกันต่อเนื่องกัน เพื่อศิลปสมาริปัญญาจะไม่ขาดจะไม่ตกจะไม่ต่างไม่พร้อย มันจะเป็นชีพที่ฝังอยู่ในธาตุในขันธในสัญญาขันธ์มันจะเป็นเมมโมรีเป็นสัญชาตญาณ

เราทั้งหลายถึงจะประมาทไม่ได้เพลิดเพลिनไม่ได้ เราประมาทเราก็ผิดพลาด ความประมาทความผิดพลาดคือศีลต่างศีลพร้อยข้อวัตรกิจวัตรต่างผิดพลาดนะ

เราทั้งหลายถึงพากันมานั่นที่ตัวเราทุกคน ทำหน้าที่ของเราให้ดี ๆ

เรารู้อยู่แล้วว่าไม่มีใครช่วยเหลือเราได้ ไม่มีใครปฏิบัติให้เราได้ เราต้องรู้ต้องเข้าใจ ไม่มีใครดีกว่าใครเก่งกว่าใคร เราต้องรู้เข้าใจ ให้รู้ว่าพระธรรมพระวินัยข้อวัตรกิจวัตร ต่าง ๆ นั่นคือความถูกต้อง เพื่อจะเปลี่ยนแปลงจากความไม่เป็นธรรม จากความไม่ยุติธรรมให้เป็นธรรมเป็นความยุติธรรม เพื่อให้เป็นปัจจุบัน เพื่อติดต่อกันต่อเนื่องไม่ขาดสาย ด้วยความรู้ความเข้าใจ นี่จะเป็นความดีเป็นบารมี

เราทั้งหลายจะได้รู้เรื่องความเป็นพระ ว่าทำไมเราต้องเป็นพระ เราทั้งหลายต้องรู้ เข้าใจความเป็นพระ พระนั้นมันไม่ใช่บุคคล ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน พระนั้นคือพระธรรม พระวินัยยกเลิกการทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยตามความรู้สึกละเลิกหมด ถ้าเราไม่ยกเลิกเราก็เป็นพระธรรมพระวินัยไม่ได้ เราจะเป็นพระได้อย่างไร

เราคิดดูดี ๆ นะ คิดจนหัวระเบิดมันก็เป็นไปไม่ได้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านมาตรัสรู้ ท่านมายกเลิกทาส ยกเลิกชาติชั้นวรรณะ ยกเลิกตัวตน ยกเลิกความสำคัญมันหมายความว่าเราเป็นผู้หญิงเป็นผู้ชาย เป็นหนุ่มเป็นสาว เป็นคนแก่เฒ่าชรา หรือเป็นคนตาย เป็นคนเก่งกว่าเค้า ฉลาดกว่าเค้า มีเพาเวอร์มากกว่าเค้า หรือเสมอเค้า หรือสู้เขาไม่ได้ ท่านมายกเลิกอย่างนี้ ยกเลิกเขา ยกเลิกเรา ไม่มีเขาไม่มีเรา ถึงจะเป็นผู้มีปัญญา มีความสงบ เป็นผู้มี ความสงบเป็นผู้มีปัญญา ถึงจะเข้าถึงพระนิพพานที่เป็นความว่างจากสิ่งที่มีอยู่ เราไม่รู้ไม่เข้าใจจะไปพัฒนาวิทยาศาสตร์เพื่อให้เอาความว่างจากสิ่งที่มีมันมีอยู่นะ

เราจะประพฤติปฏิบัติเอาตัวตนนำชีวิต การประพฤติการปฏิบัติเอาตัวตนนำชีวิต นั่นคือเราจะเอาความว่างจากสิ่งที่ไม่มีนั้นะ เราคิดดูดี ๆ นะ เพื่อให้เกิดปัญญา เพื่อให้เกิดความสงบ เราจะให้มันว่างจากสิ่งที่ไม่มีมันจะมีประโยชน์อะไรละ อันนั้นมันเป็นความว่างจากความขาดสูญ มันเป็นความว่างจากสิ่งที่ไม่มี

เราคิดดูดี ๆ อดีตมันผ่านไปแล้วนี่คือความตายนะมันจะมีประโยชน์อะไร มันเป็นอดีตไปแล้ว เกษียณไปแล้ว มันตายแล้ว คนไม่มีตามันตีมี๊ คนไม่มีหุมันตีมี๊ คนไม่มีจุก ไม่มีลิ้น ไม่มีกาย คนอัมพฤกษ์อัมพาตมันตีมี๊ มันไม่ตื่นนะ เพราะมันเป็นความว่างจากสิ่งที่ไม่มี

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบอกว่าความรู้ความเข้าใจ ให้เราทั้งหลาย
ว่างจากสิ่งที่มีอยู่ เรารู้เข้าใจเรื่องสิ่งต่าง ๆ สิ่งต่าง ๆ นั้นก็มีอยู่อย่างนี้แหละ

เรารู้เข้าใจเราก็หยุดด้วยความรู้ความเข้าใจ หยุดด้วยศีลด้วยสมาธิด้วยปัญญา
สมณะที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ นี้อยู่ที่เรารู้เข้าใจ เราจะได้ไปตามผัสสะ ไม่ได้ไปตาม
อารมณ์ เรารู้เข้าใจ เราอาศัยศีลอาศัยสมาธิอาศัยปัญญาเป็นกรรมเป็นกรรมกร
เป็นฐานเป็นสติปัญญาด้วยความรู้ความเข้าใจ เราทั้งหลายจะได้รู้จักว่าพระนิพพาน
เป็นความว่างจากสิ่งที่มีอยู่

เราจะเอาความชอบนำชีวิตได้อย่างไร ความชอบมันก็เป็นทุกข์
ทุกข์เพราะไม่รู้จักพอ ความไม่ชอบมันก็เป็นทุกข์ เพราะเราเอาตัวเอาตนนำชีวิต
เราไม่รู้จักความเป็นประภัสสร เราไม่อยากแก่ ไม่อยากเจ็บ ไม่อยากตาย ไม่อยาก
พลัดพรากมันจะเป็นไปได้ได้อย่างไร ความชอบมันก็เป็นทุกข์ ความไม่ชอบมันก็เป็นทุกข์
พอ ๆ กันนั่นแหละ

เราทั้งหลายต้องพากันมีความสงบมีปัญญา มีปัญญามีความสงบ

ในชีวิตของเราเราทุกคนต้องเราถึงต้องเข้าถึงธรรมเข้าถึงปัจจุบันธรรม
ด้วยเอาศีล เอาสมาธิ เอาปัญญานำชีวิต ด้วยความรู้ความเข้าใจ

ความรู้ความเข้าใจด้วยเรามาอาศัยธาตุอาศัยขันธอาศัยอายตนะ เราต้องรู้
ต้องเข้าใจอย่างนี้

เราทั้งหลายพากันรู้นะ เรามาเดินไปด้วยกันพร้อม ๆ กัน ทุก ๆ คนมาเดิน
ไปด้วยกันไปด้วยกัน ๆ กัน ด้วยธรรมด้วยธรรมบุญด้วยรัฐธรรมบุญ มีปิติมีความสุข
มีเอกัคคตาในการประพฤติปฏิบัติไปด้วยกัน ๆ กัน

เป้าหมายของเราคือบริสุทธิ์คุณด้วยกายวาจาภิริยามารยาทอาชีพ บริสุทธิ์คุณนะ ที่เป็นพรหมจรรย์สำหรับมนุษย์ มนุษย์มีธรรมของมนุษย์ มีธรรมบุญของมนุษย์นะ เพื่อต่อวิชาในความเป็นมนุษย์

มนุษย์เราทั้งหลายต้องพากันมีวิชา มนุษย์เราก็ต้องมีวิชาของความเป็นมนุษย์ กายวาจาภิริยามารยาทอาชีพใจของเราต้องเอาธรรมบุญนำชีวิต ให้มีความสงบ มีปัญญา ให้มีปัญญาในการปฏิบัติไปพร้อม ๆ กันนั่นแหละคือการต่อวิชา ของความเป็นมนุษย์

บ้านของเราถึงเป็นศีล บ้านของเราถึงเป็นสมาธิ บ้านของเราถึงเป็นปัญญา นี่เป็นเมืองหลวงนะ เมืองหลวงของเรา พระนิพพานเป็นความว่างจากวิภูฏสงสาร เป็นความว่างจากตัวตน ความว่างจากตัวตนถึงเป็นเมืองหลวง เป็นบ้านของพุทธะ เป็นธรรมบุญ

เป็นสุคโต คือผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรง ปฏิบัติเข้าถึงความพอเพียง เพียงพอ ส่งดีเอ็นเอ ส่งความดี ส่งบารมี เป็นตัวอย่างแบบอย่างให้กับคนอื่น ด้วยความรู้ความเข้าใจ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจเรื่องความเป็นพระ ทุกคนเป็นพระได้เหมือนกันหมด ไม่มีใครเป็นพระไม่ได้ ความรู้ความเข้าใจเข้าสู่ภาคประพฤติปฏิบัติทุกคนก็เป็นพระได้ ผู้ที่ถือศาสนาพุทธก็เป็นพระได้ ผู้ที่ถือคริสต์ก็เป็นพระได้ ผู้ที่ถือศาสนาอิสลาม ก็เป็นพระได้ ผู้ที่ถือศาสนาพราหมณ์ฮินดูซิกศาสนาอะไรต่าง ๆ ก็เป็นพระได้ ผู้ที่เป็นข้าราชการนักการเมืองเป็นนักบวชก็เป็นพระได้ ให้เข้าใจเพราะพระอยู่ที่ ความรู้ความเข้าใจ เข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ

ทุกคนไม่ทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยทุกคนก็จะมีพระนิพพาน พระนิพพาน
เป็นสถานที่อยู่ของเรา เป็นเมืองหลวงอยู่ทุกหนทุกแห่งด้วยความรู้ความเข้าใจ

ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ เราก็ไม่เห็นคุณเห็นประโยชน์ในความถูกต้อง ไม่เห็นคุณ
เห็นประโยชน์ในเรื่องพระนิพพาน เหมือนแมลงวันมันเห็นคุณเห็นประโยชน์ในดอกไม้

บุคคลที่เกิดมาเป็นมนุษย์เป็นผู้ที่ประเสริฐไม่เห็นคุณเห็นประโยชน์ในทรัพยากร
แห่งความเป็นมนุษย์ ตั้งอยู่ในความเพลิดเพลิดในความประมาท เอาความรู้สึกลำนำชีวิต
เอาสัญชาตญาณนำชีวิต เป็นบุคคลไม่เห็นคุณไม่เห็นประโยชน์ในทรัพยากร
ของความเป็นมนุษย์ ชีวิตของเราทั้งหลายที่ผ่านมามันเป็นชีวิตที่ล้มละลายพังทลาย
ที่เราทั้งหลายเอามาเปรียบเทียบดูนะ มันพังทลายเหมือนตึก สตง.นี้แหละ

ตึก สตง.อยู่ที่กรุงเทพมหานคร ตึก ๓๐ กว่าชั้น ตึก สตง.ด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ
เอาความหลงนำชีวิตเอาทุจริตนำชีวิต ชีวิตมันเลยพังทลาย ชีวิตมันพังทลายนะ
ตึกสตง.มันพังทลายด้วยนิติบุคคลตัวตนพังทลายด้วยทุจริตมันจะไปแก้ไขตั้งแต่
ภายนอกมันจะไปพัฒนาตั้งแต่วิทยาศาสตร์จะไปเอาความสุขบนความหลง
ชีวิตเลยพังทลายนะ

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งนะ เราคิดดูดีๆ นะ ตึกใหญ่กว่าสูงกว่าตึก สตง.ทั้งหลาย
สิบตึกที่กรุงเทพมหานครที่ปริมณฑล เค้าไม่พังทลายเหมือนตึกสตง. เพราะพอที่จะรับ
น้ำหนักได้ ไม่ใช่ไม่โก่งกินคอร์รัปชันนะ แต่เค้าโก่งกินคอร์รัปชันน้อยพอที่จะรับ
แผ่นดินไหวจากมณฑลทะเลประเทศพม่า ศูนย์กลางแผ่นดินไหวอยู่ที่เมืองมณฑลทะเล
ประเทศพม่าห่างไกลกันตั้งนับพันกิโล

นี้ให้เรามองเห็นในแง่มุมความไม่ถูกต้องนะ ชีวิตที่เอาความไม่ถูกต้องนำชีวิต มันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง.นี้แหละ

เราทั้งหลายถึงต้องเป็นผู้ละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป เห็นภัยในวัฏฏสงสาร รู้จักความคิดรู้จักอารมณ์เหมือนท่านพระอาจารย์ลี ธัมมธโร สมุทฺธปฺปการ ท่านรู้จักความคิดการปรุงแต่งของตัวเอง

เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง ชีวิตของเราทั้งหลายมันก็ต้องพังทลาย เพราะมันไม่ถูกต้อง มันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง. นี้แหละ

ตึก สตง.ที่อยู่กรุงเทพมหานครอยู่เมืองหลวงอยู่เมืองกรุง เป็นศูนย์รวมของประเทศ เหมือนสมองเป็นศูนย์รวมของร่างกาย เหมือนหัวใจเป็นศูนย์รวมของสรีระร่างกาย

สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินที่บริหารประเทศ บริหารแผ่นดินไม่เข้าใจ ในการประพฤติกการปฏิบัติ เอาแต่ความรู้เอาแต่วิทยาศาสตร์เอาแต่ตัวเอาแต่ตน ไปแก้แต่สิ่งภายนอก ไม่ได้แก้ตัวเองไปพร้อม ๆ กัน

การพัฒนาวิทยาศาสตร์มันต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กันมันถึงถูกต้องนะ พัฒนาทั้งภายนอกภายในด้วยความรู้ความเข้าใจให้ครบวงจร อริยมรรคองค์แปด ถึงเป็นความรู้ความเข้าใจ เพื่อการประพฤติกการปฏิบัติมันจะได้สมบูรณ์ สมบูรณ์ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีพด้วยความถูกต้อง

มันต้องรู้ธรรมรู้ปัจจุบันธรรม รู้ธรรมธรรมบุญนะ ถ้าเราไปจัดการแต่สิ่งภายนอก เราไม่ได้จัดการตัวเองมันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง.นี้นะ

การบริหารตัวเองบริหารบุคคลอื่น มันต้องรู้เข้าใจแล้วมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์

ถ้าเรามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติมันก็มีความสุขอยู่แล้ว ด้วยความรู้ความเข้าใจ

เราต้องรู้จักการประพฤติการปฏิบัติ ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีวะ เราต้องเน้นมาที่ตัวเราในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อทำหน้าที่ของตัวเอง ให้มันสมบูรณ์ เราทั้งหลายจะไม่ได้พังทลายเหมือนตึก สตง.

ถ้าใครมีตัวมีตนบุคคลนั้นคือทุจรีตนะ เราทั้งหลายจะรู้ว่าทุจรีตนั้นคือตัวตนนะ ใครเอาตัวตนนำชีวิตบุคคลนั้นคือบุคคลที่ทุจรีต เราต้องรู้จักธรรมรู้จักธรรมบุญ ปัญหาต่าง ๆ นั้นมันอยู่ที่ทุจรีตนะ

การที่จะบริหารตัวเองบริหารบุคคลอื่นต้องยกเลิกทุจรีต ถึงจะเป็นนักบริหาร ตัวเองนักบริหารคนอื่นด้วยการรู้เข้าใจในการบริหารในการปฏิบัติ

ตำแหน่งที่เค้าแต่งตั้งให้เราเป็นลายลักษณ์อักษรเป็นตำแหน่งที่ให้เรามาเสียสละ มารับผิดชอบโฟกัสในการประพฤติการปฏิบัติ ไม่ใช่ตำแหน่งที่ให้พวกเราทั้งหลาย มาทุจรีตนะ

ให้ถือว่ามันเป็นตำแหน่งที่ทรงเกียรติมีเกียรติมีศักดิ์ศรี เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง มันจะมีเกียรติมีศักดิ์ศรีได้อย่างไร ถึงพวกเราทั้งหลายจะพากันใส่สูทผูกเนคไท เป็นผู้ทรงเกียรติมันก็ไม่ใช่ผู้ทรงเกียรตินะ มันเป็นผู้ทรงความหลงต่างหาก ทรงความโง่ความหลงมกต่างหากละ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเราจะเข้าถึงบริสุทธิคุณ เข้าถึงธรรมบุญเข้าถึงรัฐธรรมบุญไม่ได้ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมั่นเป็นอบายมุขอบายภูมินะ มั่นตกอยู่ในภพภูมิของ ๓๑ ภพภูมิ

ในภพภูมิของวิฆฏสงสารนี้มีอยู่ ๓๑ ภพภูมิ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็จะอยู่ในระนาบของ ๓๑ ภพภูมินี้แหละ

เค้าถึงมีศัพท์ว่าคน คนนี้หมายถึงตัวถึงตน หมายถึง ๓๑ ภพภูมินี้แหละ ภพภูมิที่เวียนว่ายตายเกิดมีทั้งหมด ๓๑ ภพภูมิ

เราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้ประพัตติปฏิบัติ เราจะได้ย่ำต่อกับความหลงที่มีศัพท์ว่า “คน” คนนี้ความหมายหมายถึงความไม่รู้ไม่เข้าใจ ความไม่รู้ไม่เข้าใจนั้น มันจะวกลงอยู่ที่เก่า มันจะเป็นผู้ไม่มีศีลไม่มีสมาธิไม่มีปัญญา สัมผัสกับอะไรก็ไปกับสิ่งนั้น ๆ อยู่ในภพภูมินั้น ๆ

เรารู้เราเข้าใจเราจะได้หยุดภพภูมินั้น ๆ ด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยการประพัตติการปฏิบัติ เพื่อเราทั้งหลายจะได้ว่างจากสิ่งที่มีอยู่ด้วยความรู้ด้วยความเข้าใจ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเค้าเรียกว่ามันหลง มันวกลงในความหลงอย่างนั้น จิตใจวกลงอย่างนั้นมันจะไปไหนไม่ได้ มันจะเป็นได้แต่เพียงคนเป็นได้แต่เพียงความหลง หัวใจของบุคคลนั้นมันจะอยู่ในระนาบแห่งความหลงหรือว่าหัวใจบ่อนคาสีโน เอาตัวตนเป็นที่ตั้งคือหัวใจบ่อนคาสีโน หัวใจบ่อนทำลายความถูกต้อง หัวใจบ่อนความหลง

ให้เราตั้งใจ เราจะได้เห็นภัยในความไม่ถูกต้องเห็นภัยในวัฏฏสงสาร ด้วยปัญญาบริสุทธิ์คุณ ด้วยเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ พอใจยินดีมีปิติมีความสุข มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิตร หัวใจของเราทั้งหลายจะได้หยุดอบายมุขอบายภูมิ

เราทั้งหลายถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ เราทั้งหลายจะพากันคิดว่า ความสุขทั้งหลาย ได้มาจากสิ่งที่อำนวยความสะดวกความสบายด้วยการพัฒนาวิทยาศาสตร์ อันนี้จริงอันนี้ถูกต้อง ความสุขทั้งหลายมันอยู่พัฒนาหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์

เราทั้งหลายต้องมีสัมมาทิฐิเราต้องมีความรู้ความเข้าใจพัฒนาวิทยาศาสตร์ ก็ต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กัน ถ้าเราพัฒนาวิทยาศาสตร์มันก็ยังเป็นนิติบุคคล ตัวตนอยู่

เราต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กันด้วยความรู้ความเข้าใจเราทั้งหลายนะ ถึงเป็นการพัฒนาครบวงจรด้วยความรู้ความเข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจก็จะเอาความหลง นำชีวิตเอาวิทยาศาสตร์นำชีวิต

เราต้องเอาทั้งวิทยาศาสตร์เอาทั้งจิตใจไปพร้อม ๆ กันนะ

เราอย่าไปคิดว่าประเทศสิงคโปร์นั่นนะประเทศเล็ก ๆ เท่อำเภอนึง ของเมืองไทยก็ไม่ได้ เค้าพัฒนาหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์เป็นหนึ่งของเอเชีย เพราะเค้าตั้งบ่อนคาสิโน มาเก้าส่วนหนึ่งของประเทศจีนเค้าก็รวยเพราะเค้าพัฒนา ตามหลักเหตุตามหลักวิทยาศาสตร์

พวกเราทั้งหลายเมื่อมีปัญญาแล้วต้องรอบคอบนะ มีปัญญาแล้วต้องรอบคอบ อย่าลืมนะชีวิตของเรามันเป็นรายรับรายจ่ายนะ เราไปจับหางงูเดียวงูมันจะมากัดเรา

งูพิษมันจะมากัดเรานะ การที่เราเอาหลักการอุดมการณ์มันดีแล้วถูกต้องแล้ว เราต้องมีหลักการมีอุดมการณ์แล้วก็มีอุดมธรรมนะ หลักการอุดมการณ์มันดีแล้ว ถูกต้องหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์นะ แต่ต้องไม่ทิ้งอุดมธรรมนะ

เราเอาตัวตนเป็นที่ ตั้งเอาความรู้สึกที่เอาตัวเป็นที่ ตั้งมันเป็นหลักการ เป็นอุดมการณ์แล้วอุดมด้วยความหลงนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านให้เราเอาทั้งหลักการอุดมการณ์ แล้วก็ยกเลิกอุดมหลงนะ

ให้เอาอุดมธรรมให้เอาธรรมเอาธรรมบุญมันถึงจะสมบูรณ์เข้าถึงความพอเพียง เพียงพอเข้าถึงความพอดี เราอยากได้มากมันก็ไม่มาก เราอยากได้น้อยมันก็ไม่น้อย เราต้องรู้จักความพอดีเข้าสู่ความสมดุลทั้งรายรับรายจ่าย

เหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอเข้าถึงความพอดี การประสูติของพระพุทธเจ้าถึงเป็นวันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ ตรัสรู้ก็เป็น วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำเสด็จดับขันธปรินิพพานก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ

เราต้องรู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ เราทั้งหลายจะได้รู้หลักการ รู้อุดมการณ์แล้วก็อุดมธรรม เราอยู่ที่ไหนก็พากันปฏิบัติได้ เมื่อเรามีลมปราณ มีอายตนะภายใน ๖ ภายนอก ๖ มีธาตุทั้ง ๔ ขันธ์ทั้ง ๕ อยู่ที่ไหนก็ปฏิบัติได้

ให้รู้เข้าใจมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

อย่าไปคิดด้วยอวิชชาความหลงเอาแต่หลักการอุดมการณ์เอาแต่วิทยาศาสตร์ ถ้าเรารวย รวยความหลงมันไม่ตึ้นนะ รวยความโง่หลงมกมายเรียกว่ารวยไสยศาสตร์ มันไม่ตึ้นนะ ไม่ใช่ความดีมันไม่ใช่บารมีไม่ใช่ปัญญาบริสุทธิ์คุณนะ มันเป็นความหลงนะ

ให้เราเข้าใจ อย่าไปคิดว่าทำไมเราโง่ไปตั้งหลายปี ประเทศสิงคโปร์ประเทศ
เคาเล็กนิตเดียวกะตั้งบ่อนคาสีโนเค้ารวกัน ประเทศมาเก๊าก็เหมือนกัน
เค้ารวกัน

ประเทศสิงคโปร์เค้ามีหลักเหตุผลมีหลักวิทยาศาสตร์นะ เค้าคิดว่าประเทศ
สิงคโปร์มันเล็กนิตเดียวกะทำเกษตรกรรมก็ไม่ได้ จะทำอุตสาหกรรมก็ไม่ได้
ถ้าเราตั้งบ่อนคาสีโนด้วยหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์ก็รวได้ เพราะคนในนี้โลกนี้
มันคนมีความไม่ฉลาด เอาความหลงนำชีวิต เอาตัวตนนำชีวิตมันมีมาก
ถ้าเราตั้งบ่อนคาสีโน เราสามารถรวได้ทางวัตถุ ด้วยเหตุผลทางวิทยาศาสตร์
เค้าถึงพากันตั้งบ่อนคาสีโน จะเรียกบ่อนคาสีโนก็ได้หรือเรียกบ่อนแห่งความหลงก็ได้
มันคืออันเดียวกัน

ให้เราเข้าใจ ประเทศไทยเราแผ่นดินกว้างใหญ่ไพศาลเราต้องรู้เข้าใจว่า
เราทั้งหลายอย่ายินดีในการเอาความหลงนำชีวิต อย่าไปยินดีในการเอาบ่อนคาสีโน
นำชีวิตนะ

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ศาสดาทุกศาสนาเค้ามายกเลิกบ่อนคาสีโน
มายกเลิกอบายมุขอบายภูมิ ให้เราเข้าใจ ถ้าเราเข้าใจ ทุกอย่างนะไม่มีปัญหา
ปัญหาอยู่ที่เราไม่รู้ไม่เข้าใจนะ

เราทั้งหลายนะเป็นมนุษย์เป็นผู้ประเสริฐเราต้องรู้เราต้องเข้าใจนะ ให้เราทั้งหลาย
พากันมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติเพื่อเข้าสู่สุคติในการ
ประพฤติการปฏิบัติ เป็นสุปฏิปันโน ผู้ปฏิบัติดีประกอบด้วยปัญญา เป็นผู้ปฏิบัติตรงที่
ประกอบด้วยปัญญา เป็นผู้ปฏิบัติเพื่อหยุดวิภวสงสารหยุดสังสารแห่งการเวียนว่าย

ตายเกิดด้วยปัญญา หยุดก่อนลาก่อนวิญญูสงสารที่ท่องเที่ยวมานานต้องรู้เข้าใจ เป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ มีประโยชน์ทั้งส่วนตัวทั้งส่วนรวมของมหาชน

การบรรยายพระธรรมคำสั่งสอนแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่บริสุทธิ์คุณทั้งกายวาจาภิรียมารยาททั้งใจ นี่ก็พอเห็นสมควรแก่เวลา
